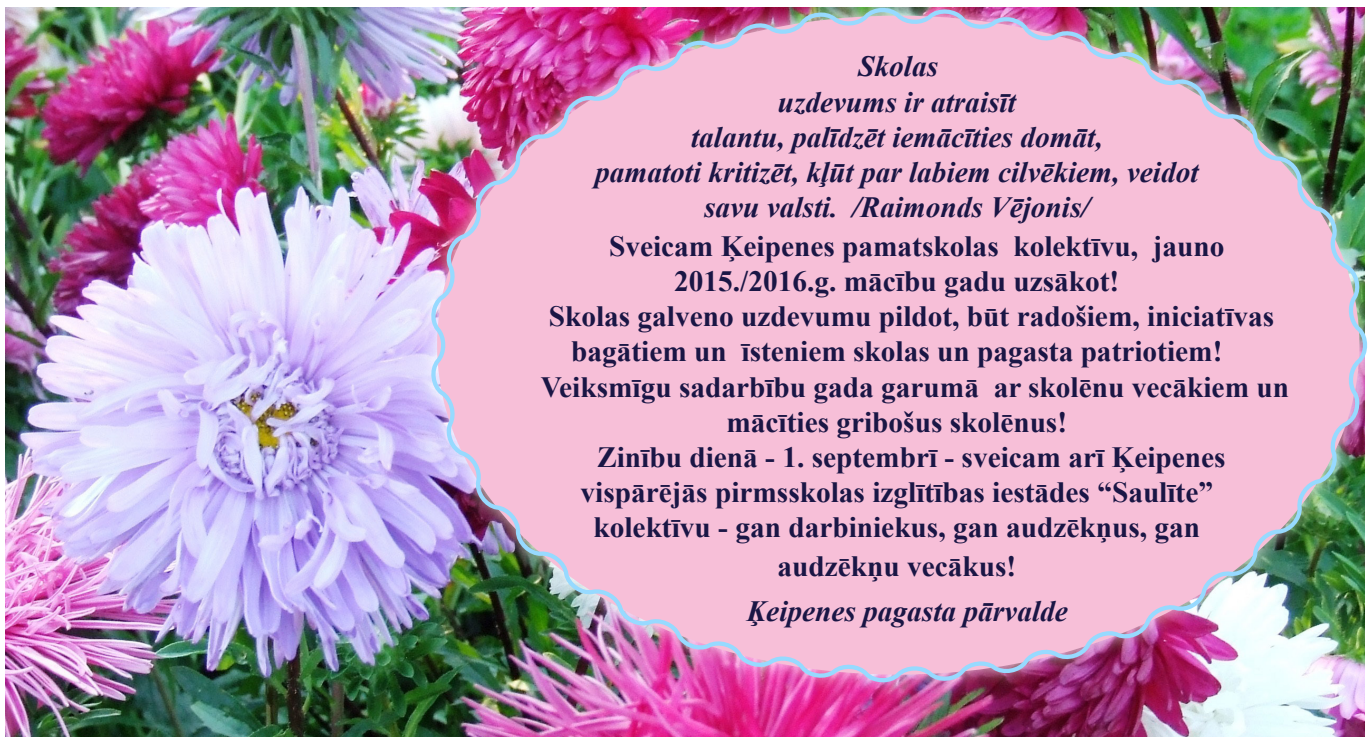

Keipenes Vēstnesis

Keipenes pagasta mēnešraksts Nr.275/8 2015. gada 31.augusts
Iznāk reizi mēnesī no 1991. gada 14. augusta.

Šajā numurā:

- Pagasta izglītības iestādes gatavas jaunam darba cēlienam
- Pirmklasnieki un viņu vecāki pirmā septembra gaidās
- Kāpēc keipenieši neļāvās lidojumam
- Iepazīstinām ar A.Upenieka dzejoļiem
- Lielais gurķis M.Grīnbergas dārzā
- Ceļojuma zibšņi
- Apsveikumi, aktuāla informācija

*Skolas
uzdevums ir atraisīt
talantu, palīdzēt iemācīties domāt,
pamatoti kritizēt, kļūt par labiem cilvēkiem, veidot
savu valsti. /Raimonds Vējonis/*

**Sveicam Keipenes pamatskolas kolektīvu, jauno
2015./2016.g. mācību gadu uzsākot!**

**Skolas galveno uzdevumu pildot, būt radošiem, iniciatīvas
bagātiem un īsteniem skolas un pagasta patriotiem!**

**Veiksmīgu sadarbību gada garumā ar skolēnu vecākiem un
mācīties gribošus skolēnus!**

**Zinību dienā - 1. septembrī - sveicam arī Keipenes
vispārējās pirmsskolas izglītības iestādes "Saulīte"
kolektīvu - gan darbiniekus, gan audzēkņus, gan
audzēkņu vecākus!**

Keipenes pagasta pārvalde

„Saulīte” gatava saulainam darba cēlienam

Pēc vienu mēnesi ilgā vasaras pārtraukuma Keipenes vispārējās pirmsskolas izglītības iestāde „Saulīte” atsākusi darbību – no 1. augusta pirmsskolas iestādi apmeklē 9 bērni, telpās notiek ģenerāltīrīšana, lai godam uzsāktu jauno darba gadu, – tiek mazgāti logi, sakoptas telpas un ēkas apkārtnē. Pirmsskolas izglītības iestādes darbinieces ir čaklas rokdarbnieces, tāpēc telpās ir daudz pašu roku darinātu dekoru, kas tagad tiek atjaunoti un arī darināti no jauna.

Kā pastāstīja Keipenes pirmsskolas izglītības iestādes „Saulīte” vadītāja **Tamāra Briede**, 5 - 6 gadīgo grupiņa šogad tikusi pie jaunām mēbelēm un 1,2 - 4 gadu veco bērnu grupiņa – pie jauniem skapīšiem – mūsdienīgiem, krāsainiem. Ar jaunajiem skapīšiem tika nomainīti vismaz 30 gadus vecie padomju laika skapji.

Nopirkta arī jauna veļasmašīna, jo vecā savu laiku jau bija nokalpojusi.

Arī pirmsskolas izglītības iestādes rotaļu laukums papildinājies ar jaunām lietām – ar smilšu kasti un šupolēm.

Nekas daudz jau tas nav, bet vienalga prieks. Arī laukos dzīvojošie bērni taču ir pelnījuši kvalitatīvas, mūsdienīgas lietas, nevis iztikt ar savu laiku nokalpojušām grabažām.

Keipenes vispārējās pirmsskolas izglītības iestāde „Saulīte” uz 2015. gada 1.

septembri: tie ir **10 tehnieki** un **7 pedagoģiskie darbinieki** (tai skaitā arī iestādes vadītāja, logopēde un mūzikas skolotāja) un **35 audzēkņi** (5 - 6 gadīgo grupa - 16 bērni; 1,2 līdz 4 gadīgo grupa – 19 bērni), no kuriem keipenieši 27 bērni, no Zaubes - 2, no Suntažiem - 2, no Taurupes - 3, no Ķeguma - 1.

Ir nelielas izmaiņas darbinieku sastāvā. No darba aizgājusi mūzikas skolotāja Valda Garūta, pašlaik tiek meklēta jauna mūzikas skolotāja. Cerams, ka jaunais darba gads būs krāsains, pozitīvām emocijām bagāts un pirmsskolas izglītības iestādes kāpņu telpā stāvošais stārķis neslinkos un atnesīs svētību Keipenei un arī Keipenes pirmsskolas izglītības iestādei!

Ja Keipenē nedzims bērni, nebūs arī bērnudārza un pagastam nebūs nākotnes. Diemžēl. 2015. gada 1. pusgadā Keipenes pagastā piedzimuši pieci bērniņi. Daudz tas nav. **B.Mietule**

Arī skola gaida savus skolniekus

Pēc vasaras brīvlaika aktīvam darbam ir gatava arī otra Ķeipenes izglītības iestāde – Ķeipenes pamatskola. Ķeipenes pamatskolas durvis 1. septembrī vērš 98 skolas audzēkņi un 26 darbinieki – direktors Māris Siliņš un 17 skolotāji, un 8 tehniskie darbinieki.

Ķeipenes pamatskolā šajā mācību gadā sāks strādāt jauna latviešu valodas un literatūras skolotāja Sarmīte Sūcka.

Vasaras laikā Ķeipenes pamatskolā veikti remontdarbi - izremontēts 2. stāva gaitenis un kāpņu telpa, remontam iztērējot EUR 10777,58, un veikts mūzikas un vizuālās mākslas kabineta kosmētiskais remonts par kopējo summu EUR 5594,46.

Skolai par EUR 1668,39 iegādāts arī jauns inventārs - jaunas taburetes, tāfeles, mēbeles mūzikas un vizuālās mākslas kabinetam.

Cerams, ka skolēni priecāsies par vasaras laikā skolas telpās notikušajām pārmaiņām un skaisti sakoptā vide stimulēs viņus čaklāk mācīties. **B.Mietule**

Pirmklasniekiem tūlīt sāksies skolas gaitas

*Es ieeju rudenī, vēsajās salnās,
Dāliju un gladiolu smaržās,
Gājputnu klaigās. Un savā skolā.*

Šogad savā pirmajā skolā - Ķeipenes pamatskolā – klases audzinātājas Lienes Veitmanes-Plūģes vadībā 1. septembrī ieies 8 pirmklasnieki: **Annarija Gurinoviča, Agnese Balule, Gusts Kalniņš, Elizabete Ločmele, Sandijs Olte, Mareks Žagars, Anna Sala, Braens Bombāns.**

Lai pirmklasniekus pirmā skola sagaida gaiša, mīļa un saprotoša un sniedz tādu drošības sajūtu kā māmiņas siltā plauksta!

Kā jūtas topošie pirmklasnieki un viņu vecāki šajās augusta pēdējās dienās – par to tūlīt uzzināsi.

Pirmklasnieks Gusts Kalniņš.

-Gustiņ, vai Tev gribas iet uz skolu?-

Atbildē Gusta smaidis un dažādi iztulkojams – Ēēē! -

- Tūlīt būs klāt 1. septembris, vai esi gatavs skolai? -

Gusts. – Man nav skolai jaunu bikšu un ir tikai divi kreklīņi. -

- Ko Tu labu esi iemācījies bērnudārzā – lasīt, rakstīt?-

Gusts. - Es pazīstu burtus un māku lasīt, bet nevienu grāmatu vēl neesmu izlasījis. Bērnudārzā paliks daži mani draugi – Linards, bet citi mani draugi ies uz skolu. Es arī iešu uz skolu. (Un Gustiņš pasmaida siltu bērna smaidu, kādu tikai bērni prot smaidīt.)

Gusta mamma Santa

- Tava pirmā skola ir...-

Santa. - Z. Ozolas Rīgas 5. vidusskola, tagad Rīgas Valsts vācu ģimnāzija.-

- Kādu Tu sevi atceries pirmajās klasītēs?

Santa. - Kā nenormāli biklu, kautrīgu un kārtīgu skolnieci. Laikam man bija bailes tieši no skolotājiem, jo starpbrīžos ar

skolasbiedriem es runāju un pat skaļi. Uz skolu man gan gribējās iet pat ļoti. -

-Kad Tu domā par savu pirmo skolu, vai Tavas izjūtas ir gaišas vai gluži otrādi - skumjas un sāpīgas?-

Santa. - Kaut kas pa vidu starp gaišo un melno. Pelēkas. Tādu īsti gaišu atmiņu nav, jo skolai bija ļoti augsts līmenis un augstas prasības - es diemžēl to līmeni nepavilku. Toties man bija viegli mācīties, kad pēc pamatskolas aizgāju mācīties uz pedagoģisko skolu.-

- Vai Tev no skolas laikā atmiņā ir kāds spilgts notikums - patīkams vai sāpīgs?-

Santa. - Ir viens bēdīgs notikums. Biju skolas dežurante, skrēju pakal nepaklausīgiem skolēniem, lai aizrādītu par viņu uzvedību, un 2. stāvā nejauši aizķēru un sasitu dārgu vāzi. Vēl tagad atceros tās cenu - 50 rubļi. Mammu izsauca uz skolu, un man bija nepatīkšanas.-

Gusta tētis Ivo sen, sen atpakaļ.

Gusts Kalniņš

Gusta mamma Santa

- Ko gribētu novēlēt savam dēlam, skolas gaitas uzsākot? -

Santa. - Es vēlētos, lai mans dēls saprastu, ka skolas noteikumi un prasības jāpieņem un jāievēro, ka jāmacās un jāapgūst visu, ko skolā māca, - pat to, kas varbūt šķiet dzīvei galīgi nevajadzīgs. Paiet laiks, un tikai tad saprotam, ka šīs it kā nevajadzīgās zināšanas tomēr ir noderīgas. -

Gusta tētis Ivo

-Kura ir Tava pirmā skola? -

Ivo. - Rīgas 45. vidusskola, kas bija ar mūzikas novirzienu. Tikai manī diemžēl muzikalitātes nemaz nebija, tāpēc, kad sāku mācīties spēlēt akordeonu, mūzikas skolotāja bija gatava visu man ieskaitīt, lai tikai nebūtu ar mani jāmokās. -

- Gan Tu, gan Jūsu vecākais dēls Krišs skolā izvēlējāties sportu. Vai arī jaunākais dēls varētu būt sportists? -

Ivo. - Tad jau redzēs, kādas būs viņa intereses un vēlmes. Gusts drīzāk būs muzikāls, kā viņa mamma, nevis sportisks. Tā es pašlaik domāju. -

-Tavi labie ceļavārdi dēlam, skolas gaitas uzsākot. -

Ivo. - Lai dēlam skolā viss nāk viegli, lai mācības nav mocības! Es pats skolu pabeidzu viegli, gan klasiski - ar trijniekiem. -

Pirmklasniece ar garu vārdu un uzvārdu **Annamarija Gurinoviča**, kuru ģimenē saucot par Mariju vai saīsinot – par Mašu. Mašai – Annamarijai pie kājām glaužas melnbalti raibs kaķis, kas ieklīdis šais mājās. Meitenei kaķis patīk – viņa to glāsta un mīļo. Bet ciemiņam būs vien jādodas atpakaļ uz savām mājām, jo Mašai jau pašai divi kaķi, kas nelūgto viesi nelaide trenkājuši pa pagalmu.

Pirmklasniece Annamarija Gurinoviča un viņas vecāki - mamma Aleksandra un tētis Ivens.

- Annamarija, vai nebūs žēl pēc pāris dienām šķirties no saviem draugiem – kaķiem - un doties uz skolu? -

Annamarija. – Mazliet būs. Es gaidu pirmo skolas dienu. Pazīstu burtus, māku lasīt. Mēs ar mammu ejam uz bibliotēku, man pašai ir sava lasītājas kartīte, un es izvēlos sev grāmatas. -

- Kādas grāmatas Tev patīk lasīt? -

Annamarija. – Man nepatīk lasīt biezas un lielas grāmatas. Man patīk lasīt pasakas – „Maša un lācis” un dažas citas. –

- Kas Tevi pavadīs pirmajā skolas dienā uz skolu? -

Annamarija. – Mamma un māsa Ivanda. Māsa mācīsies 7. klasē. Un man līdzī būs puķes – gladiolas un asteres. -

Annamarijas mamma Aleksandra

- Kura ir Jūsu pirmā skola, un vai Jūs atceraties sevi pirmajā skolas dienā un pirmajās klasītēs? -

Aleksandra. – Mana skola ir Ērgļu pamatskola, kurā mācījies krievu plūsmā. Sevi pirmajās klasītēs vispār neatceros. Man nav arī nevienas fotogrāfijas no tā laika, tāpēc nav arī nekādu atmiņu. Vienīgais, kas palicis manā apziņā, ir pēdējais skolas gads. -

- Kāda Jūs bijāt kā skolniece? -

Aleksandra. – Klusa, mierīga, mācījies viduvēji – uz trijniekiem. Vispār – man nepatika mācīties. Taču priecājos, ka mani bērni, izņemot vienu no meitām, kurai, tāpat kā man, arī ne sevišķi patīk mācīties, labi mācās, ir uzņēmīgi, apzinīgi un dzīvē, ceru, daudz ko sasniegs. Lepojos ar saviem bērniem un mudinu viņus mācīties, jo saprotu, ka bez izglītības neko nevar sasniegt. -

- Internetā lasīju, ka viena bērna palaišanai uz skolu vajag ap 40 eiro. Tas ir daudz vai maz? -

Aleksandra. – Vēl bērniem skolai neko neesam sapirkuši. Ir pienācis beidzamais brīdis to izdarīt. Es arī tā rēķinos, ka nāksies iztērēt ap 40 eiro. Varbūt kādam tā ir maza summa, man tā nešķiet maza summa. -

Annamarijas tētis Ivens

- Ko Jūs varat pastāstīt par sevi kā par skolnieku? -

Ivens. – Mana skola ir Suntažu vidusskola. Pirmajās klasēs biju kluss, paklausīgs, bikls, jo biju īstens laucinieks. Neko daudz vairāk par savām mājām un mūsu saimniecību ar govīm, cūkām un vistām nebiju redzējis. Ja vecāki, braucot uz veikal, mani paņēma līdzī uz Ķeipenes centru vai Diedziņu, tad jau biju ļoti priecīgs un laimīgs. Liela laime bija, ja kādreiz mani paņēma līdzī uz Rīgu, bet tas bija reti. Mācību uzsākšana Suntažu skolā un nokļūšana Suntažos man šķita kaut kas īpašs, tāpēc skolas laiku atceros ar gaišām

domām. Uz skolu braukāju, jo tad jau autobusi kursēja bieži, nekādu problēmu nebija. –

- Un kā bija ar mācīšanos? -

Ivens. – 1. klasē mācījies viduvēji, 2. un 3. klasē baigi slikti, bet tad atkal saņēmos. Kad man skolā sāka mācīt ģeogrāfiju, tas kļuva par manu mīļāko priekšmetu, un tajā es saņēmu tikai pieciniekus. Mani aizrāva pasaules izzināšana. –

- Vai no skolas laika atmiņā palicis kāds notikums, piedzīvojums? -

Ivens. – Ir gan palicis. Mēs ar draugu pamanījām Suntažu centrā mašīnu ZIL, kura bija pielādēta ar bojātiem apelsīniem. Bojātos apelsīnus veda uz fermu izbarošanai lopiem. Ierāpāmies mašīnā un sākām ēst apelsīnus, jo īpaši bojāti jau tie nebija. Tik pie apelsīniem, kaut arī bojātiem, tolaik taču bija liela laime. Šoferis pēkšņi sāka braukt, bet mēs sākām kliegt, lai izlaiž mūs ārā. Nekur tālu šoferis mūs neaizveda – tikai līdz Suntažu dzelzceļa stacijai. Šoferis bija dusmīgs, lika mums no somām izvilkot dienasgrāmatas un par mūsu nedarbu paziņoja skolas vadībai. Mūs abus izsauca priekšā skolas līnijā un kaunināja. Un mums bija liels kauns. –

- Drīzāk pašu šoferi vajadzēja kaunināt. Varēja puikas mazliet sabārt (kārtības labad) un izlasīt labākos apelsīnus un iedot tos puikām, nevis iet un sūdzēties uz skolu.... -

Ivens. – Bija taču padomju laiks. Un mums nevajadzēja rāpties pie apelsīniem, bet tik ļoti tos gribējās. Tie, kas auguši tajā laikā, mūs sapratīs. –

- Ko gribat novēlēt meitai pirmajā skolas dienā? -

Ivens. – Lai skolā mācās, lai klausās, ko stāsta skolotāji, lai skolai un arī mums, vecākiem, nav jākaunas par viņu! –

Pirmklasnieks **Mareks Žagars**. Ar Mareku smieklīga pārpratuma dēļ nesatikos, toties satikos un runāju ar viņa māmiņu **Mairitu Čanderi**.

Mairita pastāstīja, ka Mareks uz skolu gribot iet labprāt, tikai viņu baidot skolas ābece un lasīšana. Vasarā Mareks dzīvojis pie vecmāmiņas Turaidas pusē. Kad vecmāte likusi, lai atnes ābeci, Mareks teicis, ka ābeci zibens saspēris. Cerams, ka šīs bailes Marekam skolā pāries un viņš pamazām apgūs ābecei gudrības.

- Mairita, kādas ir Tavas atmiņas par Tavu pirmo skolu un Tevi skolā? -

Mairita. – Mācījies Turaidas astoņgadīgajā skolā. Skola atradās patālu no mūsmājām, skolēnu autobusu nebija, un man un diviem par mani vecākajiem brāļiem nācās dzīvot skolas internātā. Biju mājās audzis, lutināts bērns ar gariem, bieziem matiem, dzīvīga un jautra, sabiedriska, tāpēc man

skolā iet patika.

Dzīvošana internātā gan nebija tik jauka. Man pašai bija jātiek galā ar maniem garajiem matiem. Labi, ja vecākās meitenes man izķemmēja un sapina matus. Bet vienmēr viņas nebija tik labas. -

- *Spilgtākie skolas laika notikumi, kas palikuši atmiņā.-*

Mairita. – Spilgtākie ne vienmēr ir labākie un patīkamākie. Atceros, kā internātā dzīvojošās vecākās meitenes brauca uz Siguldu pirkt sev kūciņas. Nopirka kūciņas, atbrauca uz internātu un lika mums, mazajām meitenēm, aizvērt acis, kamēr viņas pašas mielojās ar kūciņām. Mēs klausījām.

Atceros savu pirmo skolas mugursomu – tā bija sarkanā krāsā. Sestdienā jāiet mājās, brāļi mani gaida, bet es izmisusi skraidu pa skolu, meklējot savu skaisto mugursomu. Kad esmu zaudējusi cerības un spēkus atrast somu, izrādās, ka man tā visu laiku ir uz pleciem.-

- *Ko gribi novēlēt savam dēlam, skolas gaitas uzsākot?-*

Mairita. – Lai viņa bērība un skolas laiks būtu tikpat aktīvs un interesants kā

Mareka mamma Mairita

manējais – ar sportošanu, dažādām spēlēm brīvā dabā, slēpošanu, bumbas spēlēšanu, braukšanu ar riteni, nevis ar bezgalīgu nīkšanu pie datora vai televizora un

Mareks Žagars

telefona taustiņu spaidīšanu!-

Ar pirmklasniekiem un viņu vecākiem runāja **B.Mietule**

Maz ķeipeniešu gribēja ļauties lidojumam

Š.g. 8. augusta vakarā pie Ķeipenes tautas nama notika iedvesmojošs pasākums „Lidojums...”- tikšanās ar Dzeju, Mākslu un Mūziku. Diemžēl tas atkal bija no ķeipeniešu puses ļoti maz apmeklēts. Ja nebūtu mākslinieku - vasaras plenēra dalībnieku, dzejnieku, kas lasīja savus dzejoļus, mīmu, mūziķu, tad cilvēku pasākumā būtu ļoti maz. Šāda pasākuma sagatavošanā, norisē ieguldīts gan darbs, gan izdoma, gan pašvaldības nauda (šim pasākumam ap 700 eiro), un tāpēc ir mazliet skumji, ka nevienam tas īsti nav vajadzīgs – ne tiem pēc kultūras baudīšanas izslāpušajiem, kuriem Ķeipenē obligāti vajag brīvdabas estrādi, ne vietējiem pašdarbniekiem, kuri gaida, lai viņu uzstāšanos citi apmeklē, bet paši nemaz nav tik aktīvi pasākumu apmeklētāji, ne citiem ķeipeniešiem....

Šoreiz izdomāju uzdot jautājumus ne tikai tiem, kas sestdien, 8. augustā, bija pie tautas nama, bet arī tiem, kas nenāk uz pasākumiem – uzzināt, kāpēc viņi nenāk.

Iveta Ozoliņa. – Es uz pasākumu „Lidojums” nebiju. Es vispār nezināju, ka tāds būs. Jā, es bieži eju garām tautas namam, bet afišas nepētu, tāpēc nezināju. Bet pat tad, ja zinātu, nebūtu gājusi, jo nav kompānijas – līdzgājēja. Un, ja būtu kompānija, tad arī tomēr neietu. Kāpēc? Tāpēc, ka tad, kad tev nav darba un jāiztiek no mazumiņa, neko tādu negribas. Tā jau nav tikai man. Manuprāt, visu Ķeipeni ir pārņēmusi zināma depresija

un vienaldzība pret visu. Neko negribas – vislabākais šķiet sēdēt mājās. Sēžu mājās un gleznoju savam priekam. Man pietiek savu gleznu, lai ietu citas skafīties.-

Daumants Zelčs. – Par tādu pasākumu „Lidojums” neesmu neko dzirdējis un nezinu. Pēdējos gados nav sanācis iet uz kultūras pasākumiem. Sestdienās un svētdienās esam tirgū, un visi pasākumi notiek tieši brīvdienās. Bet pēc garas darba dienas tirgū iet izklaidēties vairs negribas. Un ja godīgi – tad mani tāds pasākums kā „Lidojums” arī nemaz neinteresē. -

Gunita Spārniņa. – Pagājušajā gadā biju uz tikšanos ar gleznotājiem un dzejniekiem, un man tā ļoti patika. Šogad uz pasākumu neaizgāju, jo man ir mazs dēliņš Klāvs, kuru baida drūzma un skaļas balsis. Ja omei nav laika mazdēlu pieskatīt, tad man jāsež mājās, pasākumus nevaru apmeklēt. Mans vecākais dēls Kristers šogad uz pasākumu negribēja iet ne pa kam. Nu nav jau arī šāds nopietns pasākums bērniem īsti piemērots.-

Jānis Bartkevičs. - Mēs ar Astrīdu, ja vien varam, ejam uz visiem Ķeipenes kultūras pasākumiem. Uz „Lidojumu”

arī bijām. Patika gleznas ļoti, gleznots no sirds. Andrim Upeniekam skaista dzeja, jo viņš pats muzicē un komponē, izjūt dzeju. Vārdu sakot – man vislabāk patika gleznas un Andra dzejoļi.

Par mūziku labāk neko neteikšu – vārdus nevarēja saprast, un vispār – tā nav mana mūzika.

Nesaprotu ķeipeniešus – kāpēc viņi nenāk uz pasākumiem. Ķeipeniešiem par pasākumiem nav intereses, viņi ir pasīvi, ielien savā mājā vai dzīvoklī kā alā un sež. Varbūt blenž televizorā, varbūt kaut ko citu dara. Bet jāiziet taču arī saulītē, jāapskatās, kas labs notiek.

Mēs, seniori, mācāmies jaunas dejas, izdzenam sevi līdz sviedriem, cenšamies, bet Ķeipenē nākas uzstāties pustukšā zālē. Tad vairs negribas censties un negribas dejot.- Jautājumus uzdeva **B.Mietule**”

„Man viss šovasar aug griezdamies!”

Keipeniete Marija Grīnberga ar šo vasaru un šīs vasaras ražu ir apmierināta.

Tā saka keipeniete Marija Grīnberga, kuras siltumnīcā vairāki kopā saauguši gurķi veido interesantu lielu gurķi.

Ja kāds sūdzas, ka šovasar gurķi nav īpaši padevušies, Marija ar gurķu ražu ir apmierināta. „Labu gurķu ražu ieguvu no gurķu šķirnes Adam, tad sāka ražot gurķu šķirne Rodņičok. Palika vēsāks laiks, viss augšanas process apstājās, tad uzsedzu agroplēvi, un atkal viss bija kārtībā. Vēl man ir arī siltumnīcas gurķi – tā ka gurķu pietiek gan pašai, gan bērniem, gan ar citiem varu padalīties.

Labi aug arī kabači un citi dārzeņi. Siltumnīcā nogatavojušies tomāti. Šogad ir ābolu gads. Visa man ir gana, visu

nepieciešamo sev esmu izaudzējusi. Protams, tas prasa darbu un ieguldījumu – esam gan vannas sanesuši dārzā ūdens uzkrāšanai, gan izrakuši bedri, lai vienmēr būtu pieejams ūdens.

Man patīk strādāt dārzā – citreiz no rīta atnāku uz dārzu un tikai vakarpusē aizeju mājās. Žēl tikai, ka ar gadiem vairs nav tik daudz spēka. Bet, kamēr varu, tikmēr daru.”

Siltumnīcas lielo gurķi fotogrāfēja

B.Mietule

Rakstu tikai to, ko jūtu, izdzīvoju, pārdzīvoju...

Keipenē 8. augustā notikušajā mākslinieku plenēra noslēguma vakarā „Lidojums” savus dzejoļus lasīja ne tikai viesos uzaicinātie dzejnieki Aivars Eipurs un Ruta Štelmahere, bet arī mūsu pašu Andris Upenieks. Tie, kas izmanto datoru un ir reģistrējušies interneta portālā „draugiem.lv”, ir pamanījuši, ka Andris Upenieks ik pa laikam savā interneta dienasgrāmatā publicē gan savus rakstus, gan dzejoļus.

Tie, kam nav datora un piekļuves internetam, varētu arī nezināt par Andra mākslinieka dvēseles izpausmēm dzejā. Tāpēc lūdzu Andri Upenieku keipeniešus iepazīstināt ar kādu no saviem dzejoļiem. Dzejoļus saņēmu ar dzejoļu autora īsu komentāru.

Andris Upenieks. - *Lai teiktu, ka rakstu dzeju, vajag lielu dūšu. Tik lielas man nav. Kaut ko rakstu jau kādu laiku un publicējos “draugi.lv”, bet pirmā publiskā uzstāšanās sanāca Keipenes plenēra noslēguma vakarā, kuram bija gana tēlainis un dziļš pamatmotīvs - “lidojums”...*

Jūtas sacerēt nevar, tāpēc rakstu tikai to, ko jūtu, izdzīvoju, pārdzīvoju... –

Novēlu Andrim iedvesmu jaunu dzejoļu radīšanai! „Bez iedvesmas mūsu dvēseles spēki iemieg. Tie ir kā iekurs mūsos, kas gaida dzirksteli.” (Herders)

Lai ir dzirkstele un ir liesma, kas ļauj radīt dvēseliskas dzejas rindas!

B.Mietule

Parādi diemžēl turpina pieaugt

Komunālo maksājumu parādi pa daudzdzīvokļu mājām uz 30.08.2015.

(Šajās summās nav ieskaitīti par augustu aprēķinātie maksājumi, kas jāsamaksā līdz 25. septembrim.)

Atmodas - EUR 19199,89

Akācijas - EUR 17797,99

Kraujas - EUR 15590,91

Atvari - EUR 6323,08

Palejas - EUR 3969,41

Vizbuli - EUR 820,84

Kopā parāds EUR 63702,12.

Atgādinām, ka komunālie maksājumi par tekošo mēnesi jāveic līdz nākamā mēneša 25. datumam!

Lūdzam maksājumus veikt katru mēnesi un savlaicīgi!

Komunālā daļa

Andris Upenieks

Laiks

*Vēl dedzina kā krāsns mute,
Un kā pelni lielceļi put,
Un vārpas līkst un lūst,
Un baisā steigā rasa žūst...
Bet rudens sērīgos lietos
Diez vai bites vairs spietos...
Mirks gaužās asarās koki,
Un dziļa tumsa
Zem mēness loka
Pēc gaismas skums,
Mirks ceļi un ceļa stabi
Par to, ka vēl nesen
Bija tik labi...
Ar laiku zudīs viss,
Kas kādreiz ziedējis tik maigs...
Un bezgalībā aizies mūsu laiks...*

Bezspēcība

*Esmu par vāju,
Lai lemtu skrejošu laiku,
Valdītu asaru sāju...
Tās esat jūs - manas ciešanas,
Kas mani maina stiprāk
Par pretvēja iešanu...
Tā esi tu, mana mīlestība,
Kurā kā stikls plīstu,
No lauskām ceļos un dzīstu...
Tie esat jūs –
Lidojums, kritiens un sāpes,
Veldze un slāpes,
Kā milzu pārspēka sieks,
Kurā izplēnu es
Kā nebijis nieks...*

Atgādinājums!

**Ūdensskaitītāja
rādījumi obligāti jānoziņo
komunālajai daļai katra
mēneša pēdējā darba dienā.**

**Tāl. numuri: komunālā
daļa 65020820, kase -
65033504.**

Komunālā daļa

Vasaras ceļojuma zibšņi

Ir cilvēki, kurus vilina tāles, nezināmais un neapjaustais, jaunas izjūtas un spilgti iespaidi, un ir mājās tupētāji. Es piederu pie pirmajiem. Visu gadu mani silda domas par vasaras ceļojumu, kas ļaus izrauties no ikdienas rutīnas, aizmirst par problēmām, iepazīt kaut ko jaunu un interesantu – vietas, cilvēkus, ceļus, mākoņus, kalnus, vējus, karstu sauli, vētraiņu lietu....

Mans šīs vasaras ceļojums aizveda uz kalnu zemēm Rumāniju un Moldovu.

Moldova kādreiz bijusi Rumānijas sastāvā

Neiedziļinoties Rumānijas un Moldovas sarežģītajos vēstures līkločos, par kuriem mums stāstīja gan rumāņu gids Kristiāns, gan moldāvu gids Andrejs, pateikšu vien to, ka rumāņi uzskata Moldovu par savu atšķelto zaru. No 1918. gada līdz 1940. gadam Besarābija (tagad Moldovas teritorija) bija Rumānijas sastāvā. 1940. gadā, izvirzot ultimātu, Staļins pieprasīja Rumānijai atdot Besarābijas teritoriju, kurā tika nodibināta Moldāvijas PSR.

Šobrīd gan Rumānijā, gan Moldovā valsts valoda ir rumāņu.

Mums – kapu svētki, rumāņiem Jautrie kapi

Sākot ceļotājas gaitas, man bija šoks par citu tautu kapiem un kapu kultūru. Braucot pa Latviju un ieraugot kādu skaistu, kokiem apaugušu kalniņu gandrīz droši var teikt, ka tas ir kapu kalniņš. Jo kur tad latvieti izvada pēdējā gaitā? Baltā smilšu kalniņā.

Slovākijā, Rumānijā un citās kalnainās zemēs kapi atrodas pašā ciema vai pilsētas vidū. Ir kapsēta, un tai vienā pusē, piemēram, veikals, otrā pusē – dzīvojamā māja vai arī kapi no abām pusēm ir dzīvojamo māju ieskauti.

Kapu kopiņas ir viena otrai cieši blakus, ar smagnējiem akmens krustiem

un pieminekļiem, un pati kapu kopiņa bieži akmens plāksnēm klāta. Ir daudz mākslīgo ziedu kroņi, tikai uz reta kapiņa aug puķes – kosmejas, izstīdzējušas asteres vai kliņģerītes. Nevienā kapsētā neredzēju kādu rosāmius un tos kopjam, un kapi lielākoties ir tādi nesakopti. Kapsētās nav koku, nav soliņu, kur apsēsties – kapsēta ir tāda auksta un smagnēja.

Kapsētas visbiežāk atrodas baznīcu tuvumā. Baznīcas ir katrā ciemā, dažā pat divas, un, protams, pilsētās arī.

Rumānijā bijām skaistā Voronetas klosterī ar seniem sienu gleznojumiem un sakoptu apkārtni. Tūlīt aiz klostera vārtiem bija kapi – nekopti, nezālēm cilvēka augstumā aizauguši. Acīmredzot, sakopt kapus rumāņiem nešķiet būtiski.

Tādi paši nesakopti, ar zāli aizauguši kapi bija arī Moldovā. Turpat blakus kapiņiem dzīvo aizgājēja tuvinieki, bet nevienam nav intereses aiziet uz kapiem pie tuvinieka kapiņa un to sakopt.

Tūristu bari brauc uz Jautro kapsētu. Arī mēs tur bijām un, samaksājuši ieejas maksu, tos izstaigājām. Šie kapi atrodas Sapantas ciemā Rumānijā. Jautrās kapsētas aizsākums – 1930. gads, kad kokgriezējs Stans Ions Patras izgatavojis ozolkoka krustu un iegriezis tajā tekstu par aizgājēju. Teksts ir rakstīts pirmajā personā un var stāstīt par aizgājēja kaislībām vai aizraušanos, vai par to, kā viņš aizgājis no šīs pasaules. Koka krusti ir izkrāsoti košām krāsām – ar dzeltenu, sarkanu, zaļu, baltu, pamatā zilā krāsā. Uz katra krusta zīmējums naivisma stilā, un tādu kapu kopiņu esot jau pāri 800.

sievasmāte. Bet, ja viņa būtu nodzīvojusi 3 dienas ilgāk, tad droši vien te gulētu es. Es vairāk nevarēju izturēt viņas kliegšanu un bļaušanu un manu lamāšanu. Tie, kas ies garām šim kapam, izturieties klusi un nepamodiniet manu sievasmāti, citādi viņa vēl piecelsies un mana drausmīgā dzīve sāksies no jauna.”

Ja cilvēks visu mūžu būs dzēris un skandalējis, un tas bijis viņa dzīves galvenais saturs, tad par to būs uzrakstīts uz viņa kapu krusta. Šajā ziņā rumāņi atšķiras no latviešiem. Latviešu teiciens taču ir: par aizgājēju tikai labu vai neko.

Latviešiem ir saliktas kopā, manuprāt, divas nesavienojamas lietas – kapi un svētki. Tad kāpēc brīnīties par rumāņu Jautrajiem kapiem? Seksologs un psihologs A. Šulcs latviešu mīlestību uz kapiem nosaucis par orientāciju uz ciešanu sabiedrību un par psihisku novirzi – nekrofiliju. Nez ko viņš teiktu par Jautrajiem kapiņiem?

Kā ģērbjas rumāņi

Ja latvietis tautas tērpu (ar retiem izņēmumiem) uzvelk tikai dejojot tautas dejas vai dziedot tautasdziesmas, tad

Pa autobusa logu ieraudzīju mazu, jauku meitenīti tautas tērpā un sāku fotografēt. Kad mamma to pamanīja, viņa apstājās un pagrieza meitiņu uz autobusa pusi, lai varam fotografēt.

Uzrakstu uz viena no kapu krustiem mūsu grupas pavadonis Kristiāns iztulkoja. Teksts bija tāds: “Šeit ir apglabāta mana

rumāņi, tai skaitā arī jaunieši, nacionālo tērpu uzvelk ne tikai dejojot vai dziedot. Karstā sestdienā ciema ielās tautas tērpos bija daudzi – gan jaunas meitenes, gan jauni puīši. Meitenēm mugurā bija koši puķaini brunči līdz ceļgalam, balta blūze ar volāniem un galvā košs puķains lakats. Citām kājās mūsdienīgas kurpes, citām kaut kas līdzīgs mūsu postalām un pusgarās zeķes.

Jauni vīrieši ir paplatās baltās biksēs,

Jautrā kapsēta Sapantas ciemā Rumānijā

baltā kreklā, ap vidu plata josta, mugurā vai uz pleca aitādas veste. Un galvā tādas dīvainas formas cepurīte vai arī melna cepure ar sarkanu dekoru. Jaunajiem vīriešiem, dejojot tautas dejas, ne tikai jādejo biežā tautas tērpā, bet dejas laikā arī braši jādzied. Un tas pāri 30 grādu karstumā. Brašie un izturīgie rumāņi!

Šis vīrs gribēja uzzināt, no kurienes mēs esam. Tādu valsti *Latvia* viņš nezināja, *Lettonie* tā kā bija dzirdējis, bet vien-alga bija skaidrs, ka arī šis nosaukums viņam ir tukša skaņa.

Jo vecāks cilvēks, jo vairāk viņa apgērbā ir melnā krāsa. Vecas tantes visas bija melnos svārkos, baltās blūzēs un melnu lakatiņu galvā. Kājās pārsvarā melnas kurpes. Veci cienījami vīri bija tērpušies melnās biksēs un melnu cepuri galvā. Uz viena pleca uzmesta bieža veste. Mēs nodomātu, ka viņi visi sēro. Bet tā nav. Mūsu pārliecība, ka karstās dienās nevajag vilkt melnu apģērbu Rumānijā galīgi nedarbojas.

Kišiņevā mēs sajūtāmieš gandrīz vai turīgas

Moldovas galvaspilsēta Kišiņeva un tās centrālā viesnīca ar nosaukumu „Kišiņeva” sagaidīja mūs, liekot mazliet sajūsties kā senajos padomju laikos. Viesnīcas kafejnīcā, kur mēs brokastīs divas dienas pēc kārtas saņēmām divas ceptas vēršacis un divas baltmaizes šķēles – uz vienas siera šķēlīte, uz otras – desa, galdauti taupības nolūkos bija pārklāti ar polietilēna plēvi. Viesnīcas koridorus klāja veci biezie paklāji un istabiņās logu rāmji un padomju laika nolupušās plāksņu gultas šķita tūlīt sabruks. Vannas istabas un tualetes sienu flīzes mūsu numuriņā bija nokrāsotas baltas – ieejot šajā telpā, šķita, ka esi nokļuvis slimnīcā. Taču tā bija interesanta veco laiku eksotika.

Nākamais pārsteigums mūs sagaidīja, ieejot veikalā. Pirmais, ko pamanījām veikalā, bija veikala plaukti pilni ar

“Laimas”, “Selgas” un Latvijas ziv-rūpnieku produkciju, kas tika tirgota par daudz zemākām cenām nekā Latvijā.

“Prozit” kaste Kišiņevā, pārreķinot eiro, maksāja EUR 1,92 (pie mums ap pieci eiro un pat pāri pieci eiro), konfektes “Vāverīte” un “Sarkanā Magone” 160 g iepakojumā EUR 0,91 (pie mums 2,49 un vairāk). Parreķinot “Vāverītes” un “Sarkanās Magones” viena kg cenu, sanāca 5,69 eiro Kišiņevā. Latvijā šīs konfektes maksā 12,90 EUR/kg, ar atlaidi 8,99 EUR/kg. Jābrauc “Laimas” saldumus pirkt uz Moldovu.

Arī citām precēm un pakalpojumiem cenas bija daudz zemākas kā Latvijā: brauciens ar sarūsējušu trolejbusu maksā 10 centus, cigarešu paciņa 18 centus (vismaz tā teica smēķētāji), 1l degvīna 5 eiro, saldējums 10 centus, saulespuķu eļļa 1l 1,07 eiro, cukurs 1 kg 55 centus, 900 g 3,2 % piena 56 centus, 2,5% piena 48 centus, 1,5% piena 43 centus.

Izmainījām 20 eiro un par šo naudu divas reizes aizgājām uz kafejnīcu, pasūtot arī pa vīna glāzei, nopirkām suvenīrus mājā vešanai, saldumus un garšvielas - vārdu sakot, ar 20 eiro kabatā jutāmies gana bagātas.

Vietējo algas, protams, ir mazas, un dzīves līmenis zems.

Rumāņi = čigāni?

Ārzemēs latviešus bieži vien notur par krieviem. Vai mums tas patīk? Ļoti nepatīk. Savukārt latviešiem dažkārt šķiet, ka rumāņi – tie ir čigāni. Nupat par Ķeipeni braukājusi vieglā automašīna ar Rumānijas numuru, un melnīgnsnēji vīrieši svešā valodā piedāvājuši kaut kādas preces. Un ķeipenieši droši vien nodomāja, ka tie ir čigāni. Bet vai tā īsti bija?

Patiesībā Rumānijā dzīvo apmēram 21 miljons iedzīvotāju un tikai 2,5 % no šī skaita ir čigāni.

Braucot cauri Rumānijas lauku ciemiem, gan turīgākiem, gan ne tik turīgiem, diemžēl čigānu mājokļi citu māju vidū izcēlās ar savu nesakoptību un nabadzību. Bet atkal – ne visu čigānu mājas un to pagalmi.

Bija čigānu mājas – īstas pilis, gan jau pabeigtas, gan pusuzceltas. Šo piļu īpašnieki esot čigāni, kuri labākas dzīves meklējumos aizceļojuši uz Īriju. Čigānam tāda daba – visur mēcēs iegrozīties – gan saņem Īrijas pabalstus, gan nopelnīt. Pilis stāv neapdzīvotas, bet to saimniekiem tās vajadzīgas prestižam.

Ne tikai Rumānijas čigāni uzcēlušī tādas prestiža mājas. Daudzi Rumānijas iedzīvotāji ir devušies darba meklējumos uz Itāliju un Spāniju. Dzīvojot šajās zemēs ļoti pieticīgi, bet savā ciemā par sapelnīto

naudu uzcēlušī lielas, greznas mājas, uz kurām paši atbrauc tikai reizi gadā – atvaļinājuma laikā. Bet vajag tādas mājas tā paša prestiža dēļ.

Nodomāju – vai nu uz ārzemēm aizbraukušie latvieši mazāk pelna vai naudu vairāk tērē, bet Latvijā nevienas tādas mājas prestižam nav.

Latviešu sakāmvārds vēsta: „Vai to kāds redzēs, ka čigāni strādā.” Tā nav, ka Rumānijas čigāni nestrādā. Transilvānijas čigāni – gabori, kas sevi uzskatot par augstāku kastu, nelieto alkoholu, labi ģērbjas, strādā un tāpēc labi dzīvo.

Rumānijas Sancriau ciematiņā, kur mūs sagaidīja vēlas vakariņas (ap plkst.22), vakariņu laikā muzicēja divi čigāni – akordeonists un vijolnieks. Tā bija patiešām kaisles un uguns pilna mūzika. Kuru gan atstās vienaldzīgu čardaša ritmi? Tikai žēl, ka muzicēšanu klausījāmieš ar vienu ausi, jo bijām aizņemti ar vakariņošanu.

Tie čigāni, kuru mājas Rumānijas ciemos nebija no skaistākajām un sakoptākajām, ir izvēlējušies klejotāja dzīvi – viņi dodas uz mežu lasīt meža veltes – ogas un sēnes. Redzējām čigānus, kuri ceļmalās tirgoja sīkas meža avenes un sēnes. Vēla vakara brauciena laikā pamanījām meža ugunsgrūdu, čigānu – ogotāju un sēņotāju - iekurtu. Tā ir viņu dzīve un izvēle, un droši vien arī laime.

Interesantas tradīcijas

Braucām cauri lauku ciemam, kurā 31. decembrī sākas īstas kaujas. Visu gadu ciema ļaudis sadzīvo draudzīgi, bet 31. decembrī abu ciema daļu – augšas un lejas - jaunie vīrieši dodas sisties ar mietiem, jo tāda ir tradīcija. Sitoties pa istam. Tāpēc 31. decembrī šajā ciemā sabraucot policijai, lai censtos izšķirt kaušļus. Uzvarētājiem esot iespēja pirmajiem izvēlēties no ciema meiteņu vidus sev tīkamāko. Interesanti, vai meiteņu domām nav nekādas nozīmes?

Savukārt citā lauku ciemā pie vairākām mājām zaros bija sakarināti daudz un dažādi bleķa kastrolī un katliņi. Ja tā esot, tas nozīmējot, ka šajā mājā ir meita precību gados. Nevajag nemaz internetu, lai atrastu līgavu.

Kāzās jaunajam pārim nedāvina neko citu, kā tikai naudu. Kādu summu jādāvina, tas arī ir zināms. Ja jaunais pāris viesā uzņemšanai iztērē, piemēram, 200 naudiņas, tad viesim dāvanu aploksnē jāieliek 3 x vairāk, tas ir, 600 naudiņas. Viss apmēram skaidrs, viesim galva par dāvanu nav jālauza.

Tas pagaidām viss. Turpinājums varbūt sekos, bet varbūt nesekos, jo neviens apraksts nav tik interesants kā pats ceļojums.

B.Mietule

Aizauļo vasaras zirgi
pāri tomātiem, pāri rozēm,
aizauļo vasaras zirgi,
kā dzeltenas saulgriezes nozied.
Un tad ir sarkani flokši
un balti flokši dobēs,
un šauras vītulu lapas
zem kājām rudens nober...
/L.Līvena /

Klāt augusts – vasaras beigu mēnesis. Žēl, ka vasaras zirgi tik ātri aizauļojuši, žēl...

Taču augusts ir svētku laiks **72 ķeipeniešiem**, dzimušiem šajā mēnesī. Ceram, ka augusta jubilāri ir nevis rezignēti un skumji, bet saulaina vasaras prieka un enerģijas pārpilni.

Sveicieni dzimšanas dienās ķeipeniešiem – augusta jubilāriem! Lai Jums veselība, priecīgs prāts un laimes biķeris piepildīts līdz malām! Laime esot tad, kad ej garām aptiekai, jo tev nekas nesāp, ej garām veikalam, jo tev viss vajadzīgais ir, un ej mājās, jo tur tevi gaida. Esiet laimīgi šajā saules pilnajā atvasaras laikā!

Sludinājums

Pārdod nekustamo īpašumu „Paeglītes” Ogres novada Ķeipenes pagastā, kopējā platība 14,8 ha, no tās 10,5 ha ir ganības, 3,9 ha mežs un 0,5 ha ūdeņi. Galvenais izmantošanas veids ir lauksaimniecība. Īpašums atrodas Mazās Juglas kreisajā krastā. **Pārdošanas cena EUR 13000,00.**

Kontaktinformācija: Evija Grīnvalde, pārdošanas vadītāja. Tālr.67215410, mob. tel. 25619513.

Ķeipenes pamatskola dodas hercogam Jēkabam pa pēdām

Tuvojoties jaunajam mācību gadam, Ķeipenes pamatskolas skolotāja Ieva Sala kavējas atmiņās par iepriekšējā mācību gada noslēguma ekskursiju.

Pašā mācību gada noslēgumā, 29. maijā, Ķeipenes pamatskolas 5.-8. klašu skolēni devās izzinošā un aktivitātēm bagātā ekskursijā ar nosaukumu „Hercogam Jēkabam pa pēdām”. Šī ekskursija bija viena no Ķeipenes pamatskolas organizētajām aktivitātēm par godu Latvijas neatkarības 25. gadadienai. Ekskursija notika ar Monreālas Latviešu sabiedriskā centra atbalstu, pateicoties projektu konkursam „Izzināsim un pētīsim Latvijas vēsturi!”, kuru Latvijā administrē Vītulu fonds. Katru gadu šāds konkurss tiek izsludināts visām Latvijas skolām, lai atbalstītu tematiskas ekskursijas ne tikai ar audzinošu, bet arī izzinošu funkciju. Projekta pieteikumu un ekskursijas programmu sagatavoja Ķeipenes pamatskolas vēstures skolotājs Aigars Jaucis un angļu valodas skolotāja Ieva Sala.

Pēdējā skolas diena bija saulaina un silta, skolēni – saņēmuši atzīmes, priecīgi par tuvojošos vasaru, gatavi atpūsties, skolotāji – tāpat. Tomēr skolēniem visas dienas garumā bija jāveic vairāki uzdevumi grupās, lai gan nostiprinātu zināšanas par Kurzemes-Zemgales hercogistes laiku Latvijas vēsturē, gan mācītos sadarboties jauktā vecuma grupās un prastu atlasīt svarīgāko informāciju.

Ekskursija sākās Jelgavā, apskatot interaktīvo Jelgavas Sv. Trīsvienības baznīcas torņa ekspozīciju, kā arī Jelgavas lepnumu – LLU galveno ēku jeb Jelgavas pili. Tālāk ekskursija turpinājās Rundāles pilī un parkā, kur skolēni izstaigāja pils mazo loku un vēroja ziedošās tulpes pils parkā.

Ceļš no Pilsrundāles tālāk veda uz Bausku, kur skolēni kāpa Bauskas pilsdrupu tornī un apskatīja āra ekspozīciju, neaizmirstot par uzdevumu – katrā apskates vietā atlasīt svarīgākos faktus un novērtēt, kas apskatāmajā vietā patika, iedvesmoja.

Pēc varenu piļu un parku apskates sekoja ekskursijas neformālā daļa, kura tomēr prasīja skolēnu izveicību un zināšanas.

Netālu no Iecavas esošajā kempingā „Labirinti” skolēniem bija sagatavoti jautājumi par Kurzemes-Zemgales hercogistes vēsturi, kurus visā kempinga teritorijā skolēniem bija jāatrod ar kempinga saimnieka Jāņa Pastara asprātīgām norādēm un atsaucēm uz latviešu kultūras faktiem. Tas nebija viegli, jo pats kempinga nosaukums liecina – būs jāpacenšas atrast pareizo ceļu. Vakara noslēgumā skolēni saņēma balvas un diplomus par uzdevumu izpildi, kā arī nosvinēja mācību gada noslēgumu ar jauku pikniku.

Apskatot skolēnu atsaucsmes pēc ekskursijas, kas tika apkopotas pašvērtējuma veidā, jāsecina, ka šāda ekskursiju tradīcija, kurā piedalās teju visa skola, ir jāturpina. Skolēni norādīja, ka labāk iepazīši skolēnus no citām klasēm, labāk apguvuši konkrēto vēstures posmu un labprāt vēlreiz brauktu šī paša maršruta ekskursijā. Skolotājiem nav lielāka prieka, redzot skolēnus smaidīgus, apmierinātus, nogurušus pēc brauciena, nemaz nerunājot

Ķeipenes pamatskolas skolēni ar interesi vēro Jelgavas Sv. Trīsvienības baznīcas torņa ekspozīciju

par aplausiem, kas skanēja, skolotājiem atvadoties no skolēniem vakarā.

Ekskursija veicināja ne vien kopības garu starp dažādu vecumu skolēniem, bet arī izpratni par konkrēta vēstures perioda notikumiem, par nepieciešamību saglabāt kultūras mantojumu un apceļot dzimto zemi.

Ķeipenes pamatskolas skolēni un skolotāji izsaka pateicību Monreālas Latviešu sabiedriskajam centram un Ogres novada domei par finansiāli atbalstu ekskursijas organizēšanā, tādejādi nodrošinot iespēju teju visiem skolas skolēniem doties interesantā braucienā!

Rakstu sagatavoja **Ieva Sala**, Ķeipenes pamatskolas angļu valodas skolotāja